

almindelige Grunde, som jeg nu har nævnt. Jeg vilde stemme imod det, selv om der forelaa, hvad man pleier at kalde Lovgivningsgrunde, selv om hvad der er foregaaet her i Landet, kunde siges paa flere Maader at give Anledning til at træffe nye Bestemmelser paa dette Omraade. Selv om det var saa, vilde jeg alligevel stemme imod det, thi det vilde ikke være tilstrækkeligt til at røkke min Overbevisning om, at vi i den gjældende Lovgivning have Alt, hvad vi behøve, og det vilde ikke være tilstrækkeligt for mig til at se bort fra det, som i hele Lovgivningen synes mig at være Hovedsynspunktet. Erkjendelsen af alle disse Formaal, som man forfølger gennem Lovgivningen, særlig gennem Straffelove have kun relativ Betydning. Det er intet absolut Formaal at hævde Rets sikkerheden i et Land, dette Formaal maa begrænses efter Hensynet til de mange andre Formaal, som det er vigtigt at hævde i et Land, og det er ingenlunde et Statsformaal at staae en absolut fuldkommen Tilstand eller at stræbe derefter, aldeles ikke; dette Hensyn maa hvies og lempes efter de andre Hensyn, som Staten har Forpligtelse til at røgte. Det gjælder jo, at enhver Straffelovbestemmelse er et Baand paa den naturlige Handlefrihed, men det er et Baand, som ikke bør knyttes haardere, end at der bliver Plads til den Handlefrihed, som i og for sig er et ligesaa vigtigt og magtpaaliggende Formaal for Lovgivningen som Rets sikkerheden. Jeg vil i denne Forbindelse anvende en Sætning, som synes mig særlig paaagtelsesværdig, og som er udtalt i det andet Thing. Et æret Medlem sagde der, at vil man Friheden, maa man ogsaa finde sig i, at Et og Andet sker, som ikke behager En. Det er netop Sagen. Vil man en fuldkommen Tilfredsstillelse af, hvad man anser for god Orden, ja saa faar man en forholdsvis tarvelig Frihed, men lægger man virkelig Hovedvægten paa Friheden, maa man finde sig i Afskilligt, selv om man ikke synes om det. Dette er en Grund, hvorfor jeg ikke vil være med til en Indskrænkning af den almindelige Friheds Spillerum paa dette Omraade. En anden Grund er den, at jeg overhovedet tror, at man bør være meget varsom med at give slige specielle Love som den, der foreligger her, indenfor Straffelovens almindelige Ramme. Der er nemlig stor Forskjel paa at give en almindelig Straffelov, som omfatter hele det System af Forbrydelser, der begaas i et Samfund, og at tage et enkelt Forhold ud til særlig Behandling. Gives der en almindelig Straffelov, vil det Nye paa mange Punkter blive lempet ind i det Gamle. Det sker ikke altid, som Præsten prædiker eller som Lov-

concipisten har tænkt sig, thi den gamle Ret sidder Dommerne i Blodet, og den gamle Praxis spiller dog en Rolle i Retshaandhævelsen, og det vil føre til, at det Nye passes ind i det Gamle, at de skarpeste Kanter slibes af, naar Forholdene lempes efter det Gamle. Men tager man ud til særlig Behandling et saadant Forhold som dette, om hvilket der er skabt en vis offentlig Mening, en vis Ophidselse, og stiller det hen isoleret, saaledes at Dommeren og Publikum faae Opmærksomheden henvendt derpaa, mener jeg, at det er noget helt Andet. Det vil blive gennemført med en Skarphed og Haardhed, som intet Sideslykke har i den almindelige Gjennemførelse af Straffelovgivningen. Det vil være den gamle Historie om nye Lapper paa gamle Løderflaster; et saadant Stykke Lov vil komme til at staa i en grol og uforholdsmæssig Stilling lige overfor den almindelige Lovgivning. Og saa af den Grund er jeg imod at gaa med til en delvis Reform af Straffelovgivningen som den, der her er foreslaaet. Jeg vilde være derimod, selv om der forelaa Fakta, som man maatte erkjende burde have nogen Betydning for at motivere den. Men der foreligger jo ingen Verdens Ting; der foreligger jo Intetomhelst, der kunde være Grund til at stride til at lovgive paa dette Omraade. Den ærede Justitsminister har ikke nævnt os en eneste Ting. Hvor er den Strøm af Usædelighed, som Ministeren vil dæmme op for? Har nogen set den? Den ærede Justitsminister maatte dog, naar han vilde gjøre gjældende for os, at den nugældende Lovgivning ikke er tilstrækkelig, eller gjøre gjældende for os, at Domstolene anvende den nuværende Lovgivning paa utilstrækkelig Maade, møde med en Række Frihedsdomme, hvor han havde forfulgt en Sag forjæves, hvor det ikke var lykkedes ham at holde de Udskielser nede, som han kæmper imod, hvor Dommerne havde svigtet ham; men den ærede Minister har ikke, hverken i Motiverne eller under Behandlingen i det andet Thing, nævnt os et eneste Tilfælde, ikke en eneste Dom, om hvilken man kunde sige, eller hvor der kunde være forskjellige Meninger om, hvorvidt den har ladet den ærede Minister i Stikken eller ikke. Der foreligger altsaa ikke den allermindste Grund til at komme den ærede Minister til Hjælp med et saadan nyt Vaaben. Hvorfor skulde vi saa give den ærede Minister det? Hvorfor skulde vi saa være med til yderligere at baste den Yttringsfrihed, som i Virkeligheden er i Landet af mange andre Grunde er bunden stærkt nok.